

การจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดปทุมธานี

ศุภร ณะภาณุ¹

ปัทมาวดี เล่ห์มงคล²

ชลธิศ สามีโต³

สมบูรณ์ ศิริสรวิทย์⁴

บทคัดย่อ

การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) ศึกษาสภาพการจัดการความปลอดภัยใน โรงเรียน และ (2) ศึกษาความคิดเห็นต่อการดำเนินการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนระดับอนุบาลเอกชน จังหวัดปทุมธานี จำนวน 20 โรงเรียน รวมทั้งสิ้น 100 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ แบบสอบถามความคิดเห็นของผู้อำนวยการโรงเรียน รองผู้อำนวยการโรงเรียน หัวหน้าครูอนุบาล หัวหน้างานพยาบาล และหัวหน้างานอาคารสถานที่ คิดเป็นร้อยละ 100 วิเคราะห์ข้อมูลโดยคำนวณค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการศึกษาโดยภาพรวมของความคิดเห็นต่อสภาพการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดปทุมธานี พบว่า (1) ด้านการพัฒนากลุ่มความปลอดภัยในโรงเรียนส่วนใหญ่ได้ให้ความสำคัญในเรื่อง การทำงานร่วมกันของผู้รับผิดชอบในการดำเนินงานเกี่ยวกับความปลอดภัย (2) ด้านการค้นหาค้นหาปัญหา และเหตุการณ์บาดเจ็บ โรงเรียนส่วนใหญ่ใช้สมุดบันทึกในการ ค้นหาค้นหาปัญหา และเหตุการณ์บาดเจ็บ โดยมีการค้นหาค้นหาปัญหาการบาดเจ็บ ด้วยวิธีการเฝ้าสังเกต และมีการดำเนินการสำรวจสิ่งแวดล้อมภายในโรงเรียนเป็นประจำสัปดาห์ละ 1 ครั้ง (3) ด้านมุ่งสร้างความ ปลอดภัย 6 ด้าน จากการศึกษาสังเกตได้ว่าหลายๆ โรงเรียนมีการดำเนินการสร้างความปลอดภัยด้านแผนฉุกเฉินในโรงเรียนอนุบาล โดยการทำแผนระบบรับ-ส่งต่อเด็กไปยังโรงพยาบาลที่ใกล้เคียงและมีการแบ่งด้านย่อยออกเป็น 6 ด้าน ดังนี้ ด้านการดำเนินการสร้างความปลอดภัยด้านสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ, ด้านระบบคุ้มครองเด็ก, ด้านการเดินทางไปกลับ, ด้านกิจกรรมการเรียนมีการส่งเสริมกิจกรรมความปลอดภัย, ด้านหลักสูตรความปลอดภัย และด้านแผนฉุกเฉินในโรงเรียน (4) ด้านมีนโยบาย แผน และกิจกรรมความปลอดภัยใน โรงเรียนอย่างต่อเนื่อง โดยภาพรวมโรงเรียนได้มีการกำหนดนโยบายและแผนความปลอดภัย การใช้สนามกีฬา และสนามเด็ก สำหรับความคิดเห็นต่อการดำเนินการจัดการความปลอดภัยในสถานศึกษา พบว่ามีความคิดเห็นด้วยอยู่ในระดับมากทุกด้าน

คำสำคัญ : การจัดการความปลอดภัย, โรงเรียนอนุบาลเอกชน

¹นิสิตสาขาวิชาปฐมวัยศึกษา ภาควิชาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

²อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก รองศาสตราจารย์ ดร. ภาควิชาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

³อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ภาควิชาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

⁴รองศาสตราจารย์ ดร. ภาควิชาสังคมศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

Safety Management in Private Kindergarten Schools in Pathumthani Province

Suporn Thanapanu¹

Pattamavadi Lehmongkol²

Chalatip Samahito³

Somboon Sirisunhirun⁴

Abstract

This study had the objective to (1) study safety management in schools and (2) study opinions to safety management in private kindergarten schools in Pathumthani Province in the number of 20 schools for the total of 100 people. The tools used in the study were questionnaires for opinions of school directors, school vice directors, head of kindergarten teachers, head of nursing department and head of facilities department which was 100%. The data were analyzed by percentage, means and standard deviation.

The study result in the overall picture of opinions to safety management in private kindergarten schools in Pathumthani Province was found that (1) regarding the development of safety group in schools mostly prioritized on cooperation of people responsible for the safety work (2) regarding searching of problems and injury incident, most schools used memorandum in searching for problems and injury incidents. The searching for problems and injury by done by observation and environment survey inside schools regularly around once a week (3) regarding determination for creating safety in 6 aspects, from the study, it could be seen that many schools created safety on emergency plan in kindergarten schools by making picking up-dropping off system plan to nearly hospitals and they were divided into 6 aspects including aspect of creating physical environment safety, aspect of child protection system, aspect of commute, aspect of learning activity with safety activity promotion, aspect of safety course and aspect of emergency plan inside schools (4) regarding the existence of policy, plan and safety activities inside schools continuously. In the overall picture, the school specified policy and safety plan to use sport stadium and children playground for opinions to safety management in educational institutions which was found to have opinions at a high level in every aspect.

KEYWORDS: Safety Management, Private Kindergartens

¹Student of Early Childhood Education Program, Department of Education, Faculty of Education, Kasetsart University

²Major advisor, Assoc. Prof. DR., Department of Education, Faculty of Education, Kasetsart University

³Co-Advisor, Asst. Prof. Dr., Department of Education, Faculty of Education, Kasetsart University

⁴Assoc. Prof. DR., Department of Social Sciences, Faculty of Social Sciences and Humanities, Mahidol University

ที่มาและความสำคัญของปัญหา

เหตุการณ์ความสูญเสียที่เกิดขึ้นกับเด็กนักเรียนในโรงเรียนช่วงที่ผ่านมา สะท้อนถึงการขาดการจัดระบบความปลอดภัยภายในโรงเรียน ซึ่งเป็นเรื่องที่ทางสถานศึกษาควรให้ความสำคัญตระหนักและเข้มงวดจริงจังเพื่อไม่ให้เหตุการณ์เกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า (พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 หมวด 7 มาตรา 63) ระบุว่า “โรงเรียนและสถานศึกษาจำเป็นต้องจัดให้มีระบบงานและกิจกรรมในการแนะแนว ให้คำปรึกษา และฝึกอบรมแก่นักเรียน นักศึกษา และผู้ปกครอง เพื่อส่งเสริมความประพฤติที่เหมาะสม ความรับผิดชอบต่อสังคมและความปลอดภัยแก่นักเรียน นักศึกษา ตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง”

อีกทั้ง โรงเรียนควรมีแนวทาง ระบบ และการดำเนินงานในโรงเรียนที่จะก่อให้เกิดความปลอดภัยสำหรับเด็ก ไม่ว่าจะเป็นการจัดสภาพแวดล้อมทางอาคารสถานที่ เครื่องใช้ เครื่องกีฬา วัตถุอันตราย การมีมาตรการรักษาความปลอดภัยไม่ให้บุคคลผู้ใดผู้หนึ่งก่ออันตรายให้แก่เด็ก มีระเบียบและกฎเกณฑ์ที่ทำให้เด็กปลอดภัย เช่น กำหนดพื้นที่ที่ปลอดภัยสำหรับเด็กแต่ละกลุ่มวัย การกำหนดให้มีผู้ใหญ่ตั้งแต่สองคนขึ้นไปคอยดูแลความปลอดภัยให้เด็กตั้งแต่วัยก่อนที่เด็กคนแรกจะมาถึงโรงเรียน จนกระทั่งเด็กคนสุดท้ายออกจากบริเวณโรงเรียน เป็นต้น นอกจากนี้ยังอาจจัดกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อเสริมสร้างความปลอดภัยให้แก่เด็ก เช่น ฝึกเด็กให้รู้จักประเมินอันตราย รู้จักหลบหลีก รู้จักขอความช่วยเหลือเมื่อมีภัย จัดให้เด็กใช้ชีวิตร่วมกัน ดูแลให้ความเอื้ออาทรแก่กัน (สรรพสิทธิ์ คุ่มพ่ประพันธ์, อดีตกรรมการสิทธิเด็กแห่งสหประชาชาติ)

การพัฒนาทัศนคติและทักษะเกี่ยวกับความปลอดภัยเป็นสิ่งจำเป็นที่ต้องเริ่มตั้งแต่ระดับปฐมวัย การจัดสภาพแวดล้อมรอบตัวเด็กที่เอื้อต่อการเรียนรู้ในเรื่องสุขภาพและความปลอดภัยสามารถทำได้โดยบูรณาการการเรียนรู้ผ่านกิจวัตรประจำวันของเด็กได้ปฏิบัติในโรงเรียน เป้าหมายหนึ่งที่สำคัญของการศึกษาปฐมวัยที่ว่า “กายดีจิตดีอยู่ดีมีสุข” เพื่อเด็กจะได้เติบโตไปอย่างมีสุขภาพที่แข็งแรงสมบูรณ์และดูแลตนเองให้อยู่รอดปลอดภัย (จิระพันธุ์ พูลพัฒน์, 2553)

ปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อพฤติกรรมความปลอดภัยในเด็ก ก็คือการส่งเสริมให้เด็กมีความพร้อมและสามารถปฏิบัติตามข้อตกลงได้อย่างเหมาะสม โรงเรียนจึงมีหน้าที่ให้การศึกษาเกี่ยวกับความปลอดภัยและจัดสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยให้กับเด็ก ครูควรดูแลเกี่ยวกับการใช้อุปกรณ์การเรียน ของเล่นทุกชิ้นอย่างใกล้ชิดเพื่อให้เกิดความปลอดภัยในเด็กและครูจะต้องมีความเข้าใจเกี่ยวกับความแตกต่างในเด็กแต่ละคน เด็กบางคนไม่มีผู้ปกครองคอยดูแลที่บ้านจึงจำเป็นต้องนำมาฝากเข้าชั้นเรียนซึ่งเด็กอาจมีอายุที่ต่ำกว่าเกณฑ์ ดังนั้นครูจึงต้องดูแลเด็กกลุ่มนี้ให้มากขึ้นเพราะเด็กอาจจะได้รับบาดเจ็บจากการเล่นของเล่น เช่น นำของเล่นเข้าปาก ขว้างปาสิ่งของ เป็นต้น (อรศรี งามวิทยาพงศ์และ จินตนา งามวิทยาพงศ์, 2535)

สาเหตุให้เกิดการตายของเด็กในปัจจุบัน (ณชนันท์ ชีวานนท์, 2559) สอดคล้องกับสำนักกระบวนวิชา (2559) ได้สรุปรายงานการเฝ้าระวังโรคประจำปี 2558 พบข้อมูลการเสียชีวิตของเด็กวัย 0-9 ปีมีอัตราการบาดเจ็บรุนแรงในทุกสาเหตุร้อยละ 57.57 และเสียชีวิตร้อยละ 48.29 โดยสาเหตุการบาดเจ็บสูงสุดคืออุบัติเหตุพลัดตกหกล้มและสาเหตุการเสียชีวิตสูงสุดคือ อุบัติเหตุทางการขนส่งตามลำดับ สอดคล้องกับสถานการณ์การบาดเจ็บของเด็กไทยพบข้อมูลการเสียชีวิตของเด็กวัย 0-9 ปีจากการบาดเจ็บและเสียชีวิตใน

สาเหตุต่างๆ ได้แก่ อุบัติเหตุอื่นที่คุกคามต่อการหายใจ การถูกทำร้าย อุบัติเหตุจากกระแสไฟฟ้ารังสีอุณหภูมิอากาศ อุบัติเหตุตกน้ำจมน้ำ อุบัติเหตุจลาจล พลัดตกหกล้ม แรงเชิงกลจากวัตถุสิ่งของสัมผัสความร้อนของร้อน การเป็นพิษโดยอุบัติเหตุ การบาดเจ็บจากการถูกวัตถุกลไกที่ไม่มีชีวิต สัมผัสกับสัตว์มีพิษและการถูกแรงเชิงกลของสัตว์/คน (สำนักโรคไม่ติดต่อ, 2559; อดิศักดิ์ ผลิตผลการพิมพ์, 2550)

ดังนั้น การให้ความรู้เพื่อก่อให้เกิดความปลอดภัยแก่สมาชิกทุกคนในครอบครัว ชุมชน และสังคมเป็นสิ่งจำเป็นยิ่งเพราะจะทำให้เกิดจิตสำนึกแห่งความปลอดภัย คือ การที่บุคคลมีความรู้เจตคติและทักษะในการปฏิบัติตนเองให้ปลอดภัยจากอุบัติเหตุ ตลอดจนการเสริมสร้างให้เกิดจิตสาธารณะ คือ การระมัดระวังให้ผู้อื่นมีความปลอดภัยมากที่สุด อุบัติภัยแต่ละครั้งอาจก่อให้เกิดความสูญเสียทั้งด้านเศรษฐกิจและเวลาที่มีค่า โดยเฉพาะความไม่ปลอดภัยที่เกิดขึ้นกับเด็กนั้นมักจะเกิดขึ้นได้ง่ายและบ่อยครั้งเพราะวัยนี้มีความซุกซน ความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ และมีความอยากรู้อยากเห็น จึงเป็นหน้าที่ของผู้ใหญ่หรือผู้ดูแลเด็กที่จะต้องปกป้องเด็กให้ปลอดภัยเพราะอุบัติเหตุเป็นสิ่งที่ไม่หลีกเลี่ยงและป้องกันได้ (พวงน้อย แสงแก้ว, 2553) กลยุทธ์ของครูในการส่งเสริมพฤติกรรมความปลอดภัยของเด็กปฐมวัย ได้แก่ การเป็นแบบอย่างในการปฏิบัติตนด้านความปลอดภัย สอนเด็กให้เรียนรู้ถึงความปลอดภัยเกี่ยวกับสัญลักษณ์ความปลอดภัย ความสำคัญของพฤติกรรมความปลอดภัย อ่านเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยให้เด็กฟังและสอนกระบวนการด้านความปลอดภัยที่เป็นพื้นฐาน ฝึกซ้อมสถานการณ์ฉุกเฉินอย่างสม่ำเสมอและเชิญวิทยากรอาชีพต่างๆ เข้ามาในห้องเรียนเพื่ออธิบายบทบาทเกี่ยวกับความปลอดภัย และนอกจากนี้ครูจะต้องจัดเตรียมสภาพแวดล้อมด้านอุปกรณ์และพื้นที่ไว้ในห้องเรียนเพื่อให้เด็กได้เล่นและแสดงพฤติกรรมด้านความปลอดภัย (Missouri Department of Elementary and Secondary Education, 2009)

จากที่กล่าวมาข้างต้น โรงเรียนอนุบาลจึงเป็นหน่วยงานระดับปฏิบัติงานที่สำคัญที่สุด ควรจะต้องดำเนินการจัดการด้านความปลอดภัยของเด็กให้เกิดผลดีที่สุด หากเกิดอุบัติเหตุหรืออุบัติเหตุที่ไม่คาดคิดกับเด็กจนทำให้เด็กได้รับอันตรายหรือเกิดความเสียหายแก่ร่างกายและทรัพย์สินย่อมทำให้ผู้ปกครองไม่ไว้วางใจในตัวผู้บริหาร ครูและทางโรงเรียน ดังนั้น ผู้ศึกษาจึงสนใจที่จะศึกษาสภาพความปลอดภัยและความคิดเห็นของผู้บริหาร ครูและทางโรงเรียน รองผู้อำนวยการโรงเรียน หัวหน้าครูอนุบาล หัวหน้างานพยาบาล และหัวหน้างานอาคารสถานที่ ต่อการดำเนินการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดปทุมธานี ซึ่งคาดว่าผลของการศึกษานี้จะเป็นประโยชน์ และเป็นแนวทางในการดำเนินงานด้านความปลอดภัยให้แก่เด็กปฐมวัยภายในโรงเรียนอนุบาลเอกชนอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

การศึกษาเรื่องการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดปทุมธานี มีวัตถุประสงค์ดังนี้

1. เพื่อศึกษาสภาพการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดปทุมธานี

2. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้อำนวยการโรงเรียน รองผู้อำนวยการโรงเรียน หัวหน้าครูอนุบาล หัวหน้างานพยาบาล และหัวหน้างานอาคารสถานที่ ต่อการดำเนินการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน อนุบาลเอกชน จังหวัดปทุมธานี

นิยามศัพท์

การศึกษาครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้ให้ความหมายและขอบเขตของคำที่ใช้ในการศึกษา ดังนี้

ความปลอดภัย หมายถึง การไม่มีอุบัติเหตุรวมทั้งการดำรงชีวิตอยู่อย่างสุขกาย สุขใจ ไม่เสี่ยงภัย มีความปลอดภัยในการประกอบกิจกรรมต่างๆ และมีการเตรียมการไว้ล่วงหน้า อย่างถูกต้องเหมาะสมและสม่ำเสมอ

การจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน หมายถึง กระบวนการดำเนินการที่จัดขึ้นเพื่อป้องกัน หลีกเลี่ยง อันตรายที่เกิดขึ้นได้ทุกขณะตั้งแต่เด็กปฐมวัยและบุคลากรเข้ามาภายในโรงเรียนและออกจากโรงเรียน

การพัฒนาความปลอดภัยในโรงเรียน หมายถึง กลุ่มบุคคลที่มีความสนใจต่อปัญหาการบาดเจ็บ ของเด็กปฐมวัยในโรงเรียนอนุบาล เอกชล จังหวัดปทุมธานี ประกอบไปด้วยผู้อำนวยการโรงเรียน ครูปฐมวัย บุคลากรทางการศึกษา เด็กปฐมวัย ผู้ปกครอง ผู้แทนชุมชน

ปัจจัยที่ช่วยสืบค้นหาปัญหา และเหตุการณ์บาดเจ็บ หมายถึง ปัจจัยช่วยสืบค้นหาปัญหาและ เหตุการณ์บาดเจ็บของเด็กปฐมวัย ประกอบไปด้วย การเฝ้าสังเกต การตรวจตรา การจดบันทึก การบันทึกภาพและเสียง เป็นต้น

ความปลอดภัย 6 ด้าน หมายถึง กลุ่มความปลอดภัยในแต่ละด้านภายในโรงเรียนอนุบาลเพื่อลด อุบัติเหตุและความรุนแรง มี 6 ด้าน ได้แก่ ด้านสิ่งแวดล้อมทางกายภาพโรงเรียน ด้านระบบคุ้มครองเด็ก ด้าน การเดินทางไปกลับโรงเรียนอย่างถูกวิธี ด้านความปลอดภัยกิจกรรมการเรียนรู้ ด้านหลักสูตรความปลอดภัย และด้านแผนฉุกเฉินในโรงเรียน (ชฎาพร สุขสิริวรรณ, 2550)

1. ด้านสิ่งแวดล้อมทางกายภาพโรงเรียน หมายถึง การมีโครงสร้างอาคารที่ดี และต้องมีแนวทางจัด ความปลอดภัยอย่างรอบคอบ ได้แก่ สิ่งของที่ยึดติดผนังต้องติดตั้งให้แน่นหนา ป้องกันการหล่นทับ ตรวจสอบ โต๊ะ เก้าอี้ว่าชำรุดหรือไม่ พื้นอาคารต้องสร้างให้มีความเรียบสม่ำเสมอ

2. ด้านระบบคุ้มครองเด็ก หมายถึง ระบบป้องกันผลเสียต่อสุขภาพเด็ก อันเกิดจากความรุนแรง การ ถูกทำร้าย การทำร้ายตนเอง สภาวะยากลำบาก และการถูกละเลยทอดทิ้ง ได้แก่ การป้องกันเด็กก่อพฤติกรรม รุนแรง เด็กกริ่งแวกกัน การป้องกันภาวะซึมเศร้าและทำร้ายตนเอง การป้องกันคนแปลกหน้า ระบบการลงโทษ เด็ก การป้องกันการทำร้ายทางอารมณ์และจิตใจต่อเด็ก โดยครู การให้ความสนใจเป็นพิเศษกับกลุ่มเสี่ยง

3. ด้านการเดินทางไปกลับโรงเรียนอย่างถูกวิธี หมายถึง กิจกรรมความปลอดภัยในการ เดินทางไป กลับโรงเรียน ได้แก่ การวางแผนและทำคู่มือความปลอดภัยจากการเดินทางของเด็กในโรงเรียน ทั้ง การเดินเท้า การโดยสารยานพาหนะทางบกและทางน้ำ ประสานงานกับตำรวจจราจรหรือตำรวจสายตรวจช่วยดูแล ปฏิบัติงานในช่วงเวลาที่เด็กใช้เส้นทาง

4. ด้านความปลอดภัยกิจกรรมการเรียนรู้ หมายถึง สำนวสสภาพความพร้อมของห้องเรียน และอุปกรณ์ ที่เกี่ยวข้องว่าใช้งานได้อย่างปลอดภัย มีระเบียบในการใช้ห้องปฏิบัติการ เตรียมอุปกรณ์ป้องกันอุบัติเหตุที่อาจเกิดขึ้น รวมทั้งวางแผนป้องกันและช่วยเหลือไว้ล่วงหน้า

5. ด้านหลักสูตรความปลอดภัย หมายถึง การสร้างหลักสูตรความปลอดภัย เพื่อสอนเด็กให้มี ความรู้ ทักษะ และจิตสำนึกความปลอดภัย โดยเป็นสาระการเรียนรู้เรื่องความปลอดภัยในแต่ละ ระดับชั้น และ กิจกรรมเพิ่มทักษะ

6. ด้านแผนฉุกเฉินในโรงเรียน บุคลากรในโรงเรียนได้รับการฝึกการปฐมพยาบาล การกู้ชีพเบื้องต้น รวมทั้งโรงเรียนมีห้องพยาบาล มีการเตรียมอุปกรณ์ปฐมพยาบาล การมีแผนส่งต่อเด็กไปยังโรงพยาบาล ใกล้เคียง

นโยบาย แผน และกิจกรรมความปลอดภัยโรงเรียน หมายถึง นโยบาย แผน และกิจกรรมที่ โรงเรียนจัดทำขึ้น เพื่อลดปัญหาและป้องกันอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นกับเด็ก

โรงเรียนอนุบาลเอกชน หมายถึง โรงเรียนประเภทสามัญศึกษาที่เปิดสอนระดับปฐมวัยโดยเฉพาะ หรือเปิดสอนระดับปฐมวัยร่วมกับระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานสังกัดสำนักงานศึกษาธิการในจังหวัดปทุมธานี จำนวน 20 โรงเรียน

วิธีการดำเนินการศึกษา

การศึกษาครั้งนี้ เป็นการศึกษาเชิงสำรวจ (survey research) เกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัยใน โรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดปทุมธานี โดยมีแนวทางการศึกษา การรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการศึกษา คือ ผู้อำนวยการโรงเรียน รองผู้อำนวยการโรงเรียน ครูปฐมวัย หัวหน้างานฝ่ายอาคารสถานที่ และหัวหน้างานพยาบาลของโรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดปทุมธานี ปี การศึกษา 2563 จำนวน 20 โรงเรียน กลุ่มเป้าหมายทั้งสิ้น 100 คน โดยเลือกจากกลุ่มโรงเรียนที่ให้ความสนใจด้านการจัดการความปลอดภัยภายในโรงเรียนอนุบาล

2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

เครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูลในการศึกษาครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้น จำนวน 1 ชุด มี 3 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามชนิดตรวจสอบรายการ (Checklist)

ตอนที่ 2 สภาพการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดปทุมธานี เป็น แบบสอบถามชนิดตรวจสอบรายการ (Checklist)

ตอนที่ 3 ความคิดเห็นต่อการดำเนินการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัด ปทุมธานี เป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ

3. วิธีสร้างเครื่องมือในการศึกษา

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้ศึกษาเอกสารและวิธีสร้างเครื่องมือดังต่อไปนี้

1. ศึกษา เอกสาร วารสาร ตำรา และงานศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน เพื่อกำหนดกรอบแนวคิดในการศึกษา
2. นำข้อมูลที่ได้จากการศึกษา วิเคราะห์จากเอกสาร และงานศึกษาที่เกี่ยวข้องมาประกอบเป็นกรอบแนวคิดหลัก เพื่อกำหนดขอบเขตการศึกษา และกำหนดเครื่องมือที่ใช้ในงานศึกษา
3. นำแบบสอบถามที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาและแก้ไข
4. นำแบบสอบถามที่ได้เสนอผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบครอบคลุมเนื้อหาและภาษาที่ใช้
5. นำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน ซึ่งเป็นผู้อำนวยการโรงเรียน รองผู้อำนวยการโรงเรียน ครูปฐมวัย หัวหน้างานฝ่ายอาคารสถานที่ หัวหน้างานพยาบาล และผู้ปกครอง เพื่อทดสอบภาษาและความเข้าใจของผู้ตรวจแบบสอบถาม
6. ส่งแบบสอบถามไปยังกลุ่มเป้าหมาย จำนวน 20 โรงเรียน รวมทั้งสิ้น 100 ชุด

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้ศึกษาดำเนินการตามลำดับ ดังนี้

1. นำหนังสือขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากโครงการการศึกษาภาคพิเศษ สาขาปฐมวัยศึกษา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ถึงผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดปทุมธานี เพื่อขออนุญาตดำเนินการจัดเก็บข้อมูล
2. จัดส่งแบบสอบถามไปให้ประชากรกลุ่มเป้าหมาย ตั้งแต่ เดือนกุมภาพันธ์ 2564 ถึงเดือนเมษายน 2564 ดำเนินการจัดส่งไปรวมทั้งสิ้น 100 ฉบับ ซึ่งเป็นโรงเรียนประเภทสามัญศึกษาที่เปิดสอนระดับปฐมวัย โดยเฉพาะ หรือเปิดสอนระดับปฐมวัยร่วมกับระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานสังกัดสำนักงานศึกษาธิการในจังหวัดปทุมธานี จำนวน 20 โรงเรียน ที่มีความต้องการในการพัฒนากระบวนการจัดการความปลอดภัยภายในโรงเรียนสอดคล้องกับการศึกษาในครั้งนี้
3. นำแบบสอบถามที่ผู้ศึกษาได้รับคืนมา รวบรวมวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

นำแบบสอบถามที่ได้รับคืนมาตรวจสอบแล้วจึงนำมาหาค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน พร้อมนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบพร้อมจัดเรียงข้อมูลและวิเคราะห์ค่าสถิติ โดยดำเนินการ ดังนี้

ตอนที่ 1 สถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าร้อยละ

ตอนที่ 2 สถานภาพการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดปทุมธานี วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าร้อยละ

ตอนที่ 3 ความคิดเห็นต่อการดำเนินการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดปทุมธานี โดยหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ($S.D$) และค่าระดับ พิจารณาจากเกณฑ์ของ เพ็ญแข

แสงแก้ว (2541) ผลการวิเคราะห์หาค่าความเที่ยงตรงของแบบสอบถาม มีค่าเฉลี่ยของดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ได้เท่ากับ 0.715

6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D)

ผลการศึกษา

(N=100)

รายการ	$\bar{X}$	SD	ระดับความคิดเห็น	อันดับ
1. การพัฒนากลุ่มความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาล	3.99	0.77	มาก	2
2. การค้นหาปัญหาและเหตุการณ์บาดเจ็บ	3.39	0.72	มาก	4
3. การมุ่งสร้างความปลอดภัย 6 ด้าน	4.01	1.03	มาก	1
4. การมีนโยบาย แผน และกิจกรรมความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลอย่างต่อเนื่อง	3.96	0.78	มาก	3
รวมเฉลี่ย	3.84	0.83	มาก	

โดยภาพรวมของความคิดเห็นต่อการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาล จากผลการศึกษาในภาพรวมมีความคิดเห็นด้วยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.84$)

รายการที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเป็นอันดับที่ 1 คือ การมุ่งสร้างความปลอดภัย 6 ด้าน ($\bar{X} = 4.01$) ซึ่งหัวข้อที่ถูกเลือกมากที่สุดคือ การดำเนินการสร้างความปลอดภัยด้านแผนฉุกเฉินในโรงเรียนอนุบาล

อันดับที่ 2 การพัฒนากลุ่มความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาล ($\bar{X} = 3.99$) ซึ่งหัวข้อที่ถูกเลือกมากที่สุดคือ การทำงานร่วมกันของผู้รับผิดชอบในการดำเนินงานเกี่ยวกับความปลอดภัย

อันดับที่ 3 คือ การมีนโยบาย แผน และกิจกรรมความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลอย่างต่อเนื่อง ($\bar{X} = 3.86$) ซึ่งหัวข้อที่ถูกเลือกมากที่สุดคือ การจัดกิจกรรมความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาล

ส่วนรายการที่มีค่าเฉลี่ย ต่ำสุด คือ การค้นหาปัญหาและเหตุการณ์บาดเจ็บ ($\bar{X} = 3.39$) แต่ยังคงอยู่ในระดับมากซึ่งหัวข้อที่ถูกเลือกมากที่สุดคือการบันทึก รายงาน และสำรวจการบาดเจ็บของนักเรียน

ข้อสรุปจากการศึกษา

สถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

จากผลการศึกษาผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เคยเข้ารับ การอบรม / สัมมนา เกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาล ซึ่งเป็นกิจกรรมที่มีประโยชน์ทั้ง ต่อผู้เข้ารับการอบรม และเด็ก ดังนั้นโรงเรียนอนุบาลควรมีการส่งเสริมให้บุคลากรในโรงเรียนเข้ารับการอบรมเรื่องความปลอดภัยอย่างต่อเนื่องเพื่อเป็นรากฐานสำคัญในการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

การพัฒนากลุ่มความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาล

1. การดำเนินการส่งเสริมให้ผู้รับผิดชอบกลุ่มความปลอดภัยมีส่วนร่วมในการรณรงค์ และส่งเสริมความปลอดภัย จากผลการศึกษาโรงเรียนอนุบาลส่วนน้อยมีการมอบหมายให้ผู้อำนวยการโรงเรียน เข้ามามีบทบาทเป็นผู้รับผิดชอบในการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน ซึ่งในเรื่องความปลอดภัยในโรงเรียนเป็นเรื่องที่ผู้อำนวยการต้องให้ความสำคัญเป็นอย่างมาก ดังนั้น โรงเรียนควรกำหนดความ รับผิดชอบในเรื่องการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนให้กับผู้อำนวยการโรงเรียน โดยมอบหมายให้มีส่วนร่วมในการพัฒนาความปลอดภัย ค้นหาปัญหา และเหตุการณ์บาดเจ็บ มุ่งสร้างความ ปลอดภัย 6 ด้าน เป็นผู้กำหนดนโยบายและแผนในการจัดการความปลอดภัย เป็นต้น

2. การดำเนินการพัฒนาความรู้ ความสามารถ และเจตคติของผู้รับผิดชอบ / กลุ่มความ ปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาล จากผลการศึกษาโรงเรียนอนุบาลส่วนน้อยมีการจัดกิจกรรมการทัศนศึกษานอกสถานที่ ดังนั้นโรงเรียนควรจัดให้มีการศึกษาดูงานในโรงเรียน หรือแหล่งการเรียนรู้ต่างๆ เพื่อเป็นการสร้าง ประสบการณ์ให้บุคลากร และยังสามารถนำความรู้ที่ได้รับ มาปรับปรุงแก้ไข และพัฒนาระบบ ความปลอดภัยของโรงเรียนตนเองให้ดียิ่งขึ้น

3. การดำเนินการส่งเสริมให้ผู้รับผิดชอบมีส่วนร่วมในการรณรงค์ และส่งเสริมความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาล จากผลการศึกษาโรงเรียนอนุบาลเอกชนส่วนใหญ่มีการดำเนินการในเรื่องของงบประมาณที่ไม่เพียงพอต่อความต้องการ เนื่องจากขาดเงินสนับสนุนจากทางภาครัฐ ดังนั้น ควรให้ภาครัฐเข้ามามี ส่วนร่วมในการจัดสรรงบประมาณด้านการจัดการความปลอดภัย และโรงเรียนควรตั้งงบประมาณ สำรองในการจัดการความปลอดภัยอีกทางหนึ่ง เพื่อรองรับอุบัติเหตุ อุบัติภัย และภัยทางสังคมที่ เกิดขึ้นอย่างไม่คาดคิด

การค้นหาปัญหา และเหตุการณ์บาดเจ็บ

1. การดำเนินการบันทึกการบาดเจ็บ จากผลการศึกษาโรงเรียนอนุบาลส่วนใหญ่มีการบันทึกการบาดเจ็บ โดยใช้สมุดบันทึกทุกครั้งที่มีการบาดเจ็บ แต่ขาดการบันทึกการบาดเจ็บของเด็กอย่างละเอียด โดยเฉพาะการบันทึกการบาดเจ็บจากสถานที่เกิดอุบัติเหตุจริง ดังนั้น โรงเรียนควรให้ความสำคัญกับการบันทึกรายละเอียดการเกิดอุบัติเหตุ โดยการบันทึกการบาดเจ็บอย่างละเอียด ทั้งการบาดเจ็บแบบตั้งใจ และแบบไม่ได้ตั้งใจ และพิจารณาจากสถานที่เกิดอุบัติเหตุเพื่อให้ได้ข้อมูลที่แท้จริง นำข้อมูลการบาดเจ็บมาวิเคราะห์หาสาเหตุ วิเคราะห์หาความเสี่ยง พร้อมทั้งหาแนวทาง การแก้ไขปัญหาดังกล่าวด้วย

2. ในการเดินสำรวจสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนอนุบาล จากผลการศึกษาโรงเรียนอนุบาลมีการดำเนินการสำรวจสิ่งแวดล้อมภายในโรงเรียนสัปดาห์ละ 1 ครั้ง ในขณะที่อุบัติเหตุเกิดขึ้นได้ตลอดเวลา ดังนั้น โรงเรียนควรมีการจัดครูเวร หรือบุคลากร โดยมอบหมายหน้าที่ตรวจสอบสิ่งแวดล้อมทุกวัน และมีการรายงานความปลอดภัยในโรงเรียนตามจุดเสี่ยงต่างๆ อันเนื่องจากอุปกรณ์ และสิ่งของเครื่องใช้ภายในโรงเรียน มีการเปลี่ยนแปลง และอาจมีบางส่วนที่เกิดความชำรุดเสียหายได้

3. การมอบหมายผู้รับผิดชอบในการบันทึกการบาดเจ็บ และการเกิดอุบัติเหตุ จากผลการศึกษาโรงเรียนอนุบาลส่วนใหญ่มอบหมายให้ครูพยาบาล เป็นผู้บันทึกการบาดเจ็บ โดยในบางโอกาสครู พยาบาลไม่สามารถบันทึกได้ตามเหตุการณ์ และความเข้าใจทำให้โรงเรียนอาจไม่ได้ข้อมูลที่เป็น ข้อเท็จจริง ดังนั้น โรงเรียนควรมีการมอบหมายให้คณะครูมีส่วนร่วมในการบันทึกอุบัติเหตุ โดยการจัดทำสมุดบันทึกที่สะดวกต่อการพกพาให้กับคณะครูเพื่อให้คณะครูสามารถบันทึกข้อมูล ณ สถานที่เกิดอุบัติเหตุได้ และสามารถวิเคราะห์สาเหตุของการเกิดอุบัติเหตุได้พร้อมทั้งเป็นแนวในการปรับปรุงและพัฒนาโรงเรียนให้เกิดความปลอดภัยอย่างสูงสุด

การมุ่งสร้างความปลอดภัย 6 ด้าน

1. การดำเนินการสร้างความปลอดภัยด้านสิ่งแวดล้อมทางกายภาพของโรงเรียนอนุบาล จากผลการศึกษาโรงเรียนอนุบาลส่วนใหญ่มีการดำเนินการสร้างความปลอดภัยด้านสิ่งแวดล้อมทางกายภาพในห้องเรียน แต่ยังขาดการดำเนินการสร้างความปลอดภัยด้านสิ่งแวดล้อมภายนอก เช่น การนั่งเล่นต้นไม้ซึ่งอาจเป็นสาเหตุของการเกิดอุบัติเหตุได้อีกทางหนึ่ง ดังนั้น โรงเรียนควรมีการปลูกฝัง และให้ความรู้เกี่ยวกับสาเหตุของอันตรายที่อาจจะเกิดขึ้น เมื่อเด็กเข้าไปเล่นใต้ต้นไม้ เพื่อป้องกันอันตรายจากยาง แมลง สัตว์มีพิษ หรือกิ่งไม้หล่นทับ และโรงเรียนควรมีการจัดทำรั้ว รอบๆ บริเวณต้นไม้ เพื่อเป็นการป้องกันอันตรายที่อาจจะเกิดขึ้นโดยไม่คาดคิดได้อีกทางหนึ่ง

2. การดำเนินการสร้างความปลอดภัยด้านระบบคุ้มครองเด็ก จากผลการศึกษาโรงเรียนอนุบาลส่วนน้อย มีการดำเนินการสร้างความปลอดภัยในด้านการป้องกันภาวะซึมเศร้า และทำร้ายตนเอง ดังนั้น โรงเรียนควรให้ความสำคัญกับปัญหาให้มากยิ่งขึ้น โดยการจัดกิจกรรมต่างๆ เช่น การจัดกิจกรรมส่งเสริมพัฒนาสภาพจิตใจเด็กปฐมวัย การจัดกิจกรรมส่งเสริมพัฒนาศักยภาพของเด็กอย่าง หลากหลาย การจัดกิจกรรมให้เด็กเกิดความรัก ความสามัคคี ความเอื้ออาทรและช่วยเหลือซึ่งกัน และกัน และสร้างความร่วมมือระหว่างสถานศึกษา ผู้ปกครอง ชุมชน องค์กรทางศาสนา องค์กร ปกครองส่วนท้องถิ่น สมาคม หรือมูลนิธิ ในการส่งเสริมพัฒนาจิตใจ เป็นต้น

3. การดำเนินการสร้างความปลอดภัยด้านการเดินทางไปกลับโรงเรียนอนุบาลอย่างถูกวิธี จากผลการศึกษาโรงเรียนอนุบาลมีการจัดระบบการรักษาความปลอดภัยในการเดินทางให้กับเด็กปฐมวัยโดยกำหนดความ รับผิดชอบ แต่ขาดการวางแผน และจัดทำคู่มือโดยประสานงานระหว่างโรงเรียน ผู้ปกครอง และ ชุมชน เพื่อประชุม หาแนวทางในการดำเนินการสร้างความปลอดภัยด้านการเดินทางไปกลับ โรงเรียน จัดกิจกรรมส่งเสริมบรรณรักษ์ส่งเสริมความปลอดภัยให้กับเด็กปฐมวัย

4. การดำเนินการสร้างความปลอดภัยด้านกิจกรรมการเรียนรู้จากผลการศึกษาโรงเรียนอนุบาลส่วนน้อยมี การจัดทำวารสารที่สอดแทรกความรู้ และการจัดกิจกรรมความปลอดภัยในโรงเรียน เป็นเพียงการประชาสัมพันธ์ ข้อมูล ข่าวสารของทางโรงเรียนเป็นสำคัญ ดังนั้น โรงเรียนอนุบาลควรมีการสอดแทรกเกร็ดความรู้ การจัดกิจกรรมความปลอดภัยในโรงเรียน รวมทั้งการปลูกจิตสำนึกให้ผู้ปกครองเห็น ความสำคัญในการจัดการความปลอดภัยทั้งที่โรงเรียน และที่บ้านของตนเอง เพื่อเป็นการลดปัญหา และภาวะเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุได้

5. การดำเนินการสร้างความปลอดภัยด้านหลักสูตรความปลอดภัย จากผลการศึกษาโรงเรียนอนุบาลส่วนใหญ่มีการจัดทำหลักสูตรความปลอดภัย แต่โรงเรียนส่วนน้อยมีการนำหลักสูตรความปลอดภัยมาปรับให้มีความเหมาะสมกับบริบทของโรงเรียน ดังนั้น โรงเรียนอนุบาลควรมีการดำเนินการประเมินผลการใช้หลักสูตรความปลอดภัยและนำผลการประเมินมาปรับปรุงและพัฒนา โดยจัดให้มีการ ประชุมจากบุคลากรหลายฝ่ายๆ ของโรงเรียนเพื่อนำผลที่ได้มาพัฒนาและปรับปรุงหลักสูตรความปลอดภัยให้มีความเหมาะสมและมีความเป็นปัจจุบัน

6. การดำเนินการสร้างความปลอดภัยด้านแผนฉุกเฉินในโรงเรียนอนุบาล จากผลการศึกษาโรงเรียนอนุบาลส่วนน้อยที่ได้จัดทำแผนฉุกเฉินเพื่อเตรียมความพร้อม เมื่อเกิดอุบัติเหตุ และอุบัติภัย ดังนั้น โรงเรียนควรมีการวางแผนเพื่อรับภัยที่ไม่คาดคิดหรือภัยธรรมชาติ เช่น อัคคีภัย วาตภัย อุทกภัย รวมทั้งมีการซ้อมอพยพเป็นประจำสม่ำเสมอ

การมีนโยบาย แผน และกิจกรรมความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลอย่างต่อเนื่อง

1. การนํานโยบายความปลอดภัยไปสู่การปฏิบัติ จากผลการศึกษาโรงเรียนอนุบาลส่วนใหญ่มีการนํานโยบายความปลอดภัยมาจัดกิจกรรมส่งเสริมความปลอดภัยในโรงเรียน ซึ่งโรงเรียนอนุบาลส่วนน้อยมีการนํานโยบายความปลอดภัยมาจัดทำหลักสูตรความปลอดภัย ดังนั้น โรงเรียนอนุบาลควรมีการเก็บ รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับอุบัติเหตุ อุบัติภัย ตลอดจนกิจกรรมที่ก่อให้เกิดความไม่ปลอดภัยในโรงเรียน เพื่อนำข้อมูลที่ได้มาเป็นแนวทางในการจัดคู่มือโรงเรียนปลอดภัย เพื่อพัฒนาการจัดการ ความปลอดภัยในโรงเรียนให้เกิดประสิทธิภาพอย่างสูงสุด

2. การนำผลมาปรับปรุงและพัฒนา จากผลการศึกษาโรงเรียนอนุบาลส่วนน้อยมีการนำผลมาปรับปรุงและพัฒนาในการจัดสรรงบประมาณ ดังนั้น โรงเรียนควรมีการจัดสรรงบประมาณฉุกเฉิน และมีการวางแผนการจัดทำงบประมาณในเรื่องการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาล เพื่อการรองรับเหตุที่อาจจะเกิดได้ทันท่วงที และนำงบประมาณที่ผ่านการจัดสรรมาปรับปรุงและพัฒนาสภาพแวดล้อม ในโรงเรียนให้มีความปลอดภัยอย่างยั่งยืน

ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

จากการศึกษาครั้งนี้ ผู้ศึกษามีข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป ดังนี้

1. ควรศึกษาเกี่ยวกับสภาพการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชนอื่นๆ ทั่วประเทศ เพื่อทราบสภาพโดยภาพรวม และรวบรวมการศึกษาทั้งหมดนำเสนอเป็นรายงานต่อ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนเพื่อพิจารณา และสร้างแนวทางการดำเนินการสร้างความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น และเพื่อสร้างความตระหนักในเรื่องของความปลอดภัยให้กับ ผู้อำนวยการ คณะครู ผู้ปกครอง เด็กปฐมวัย ตลอดจนบุคลากรที่เกี่ยวข้องมากขึ้น

2. ควรศึกษาในเรื่องเดียวกันนี้ โดยเปลี่ยนกลุ่มเป้าหมายเป็น ผู้ปกครอง ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการศึกษาปฐมวัยรวมทั้ง องค์กรทุกองค์กรที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการดำเนินการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาล เพื่อจะได้ทราบสภาพปัญหาและความคิดเห็นต่อการดำเนินการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลอย่างทั่วถึงและนำผลที่ได้มาวิเคราะห์ ปรับปรุงและพัฒนาเพื่อให้เกิดการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

- จิระพันธุ์ พูลพัฒน์. (2553). **สุขภาพความปลอดภัยและทักษะกลไก สำหรับเด็กอนุบาล**. สืบค้นจาก www.pecerathailand.com/pdf/33.pdf
- ชฎาพร สุขสิริวรรณ. (2550). **คู่มือโรงเรียนปลอดภัย**. กรุงเทพมหานคร: ศูนย์ศึกษาเพื่อส่งเสริมความปลอดภัยและป้องกันการบาดเจ็บในเด็ก คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี.
- ณัชนันท์ ชีวานนท์. (2559). **อุบัติเหตุในเด็ก: สถานการณ์และแนวทางการป้องกัน**. วารสารคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา, 24(3),1-12. สืบค้นจาก <https://www.tcithaijo.org/index.php/Nubuu/article/download/74896/60415>
- เพ็ญแข แสงแก้ว.(2541). **การศึกษาทางสังคมศาสตร์, พิมพ์ครั้งที่3 กรุงเทพมหานคร โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์**
- พวงน้อย แสงแก้ว. (2553). **สวัสดิศึกษาสำหรับเด็กปฐมวัย**. ลำปาง: คณะวิทยาศาสตร์มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง
- สำนักกระบวนวิชา กรมควบคุมโรค กระทรวงสาธารณสุข (2559) **สรุปรายงานการเฝ้าระวังโรค ประจำปี 2558**. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานกิจการโรงพิมพ์องค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึก.
- สำนักโรคไม่ติดต่อ กรมควบคุมโรค กระทรวงสาธารณสุข. (2559). **แนวทางการดำเนินงานป้องกันการบาดเจ็บ โดยสถานบริการสาธารณสุข**. กรุงเทพมหานคร: อีโมชั่น อาร์ต
- สรรพสิทธิ์ คุ้มประพันธ์, อดีตคณะกรรมการสิทธิเด็ก แห่งสหประชาชาติ **คู่มือปฏิบัติและข้อตกลงร่วมกัน เรื่อง การคุ้มครองและช่วยเหลือเด็กในภาวะเสี่ยง และเป็นผู้เสียหายจากการละเมิด ละเลยทอดทิ้ง แสวงประโยชน์ และความรุนแรง**
- อดิศักดิ์ ผลิตผลการพิมพ์. (2559). **การบาดเจ็บและการได้รับสารพิษในเด็กปฐมวัยและแนวทางพัฒนาความปลอดภัยในเด็กอย่างยั่งยืน**. กรุงเทพมหานคร: บีเคเคโปร.
- อรศรี งามวิทยาพงศ์และ จินตนา งามวิทยาพงศ์. (2535). **คู่มือป้องกันอุบัติเหตุให้ลูกรัก**. กรุงเทพมหานคร: รักลูก.

ภาษาอังกฤษ

- Missouri Department of Elementary and Secondary Education. (2009). **Missouri pre-K physical development, health and safety standards**. Retrieved. from <https://dese.mo.gov/sites/default/files/eel-el-health-safety-teacher.pdf>.